

Och de alla vitsipporna

Jag kom till Blomma i maj månad, i bil direkt från psyket, Toralf körde och soctanterna var med för att försäkra sig om att jag kom fram. De var mycket angelägna att jag skulle komma fram. Äntligen fanns ett ingenstans där de kunde förlägga mig. På psyket hade jag blivit utmanövrerad efter fem månader så att jag till slut sov på en bänk i telefonrummet.

Jag förstod att vi åkt söderut; att jag var mycket långt bort. Marken gungade tung av vitsippor. Anemone Nemorosa. Uppbenbarligen var snön smält och våren här. Jag visste ingenting och ingen visste någonting om mig; ingen visste vad jag hade på Blomma att göra utom för att bli en somnambul, som inte vet hur man tar sig tillbaka till verkligheten.

Toralf och soctanterna satte av mig och vände bilen mot min hembygd och jag satte mig i bilen för jag ville åka med hem men det fick jag inte för jag var satt här att bli en somnambul, och jag visste inte annat än att stiga ur bilen då. Och se de alla små husen i en ring runtomkring. Och de alla vitsipporna som trots allt tilltalade mig med sin oskyldighet och sin skönhet.